

CONVERSA DE TRINXERA

En una conversa de trinxera un oficial conta la seva carrera militar.

—Tal com em veieu jo no he passat per acadèmies. Vaig començar essent soldat i vaig deixar les files per esdevenir capità.

—Doncs jo, —respon un soldat— cada vegada que deixo les files em costa dies d'arrest.

—Voldria una esfera per al meu noi.
—De quin tamany la voldria?
—Home, una cosa que estigui bé, de tamany natural.

QUIN MALALT!

—Doctor, jo no sé què tinc: treball com un cavall, menjo com un lleó, dormo com un liró, i em sento més perdut que un gos.

—Aleshores, respon el metge, no us valdria més anar a cal manescal?

GALANTERIA

—Que no fas fum avui?— demana la lluna al volcà.

—No fumo mai davant de les senyores.

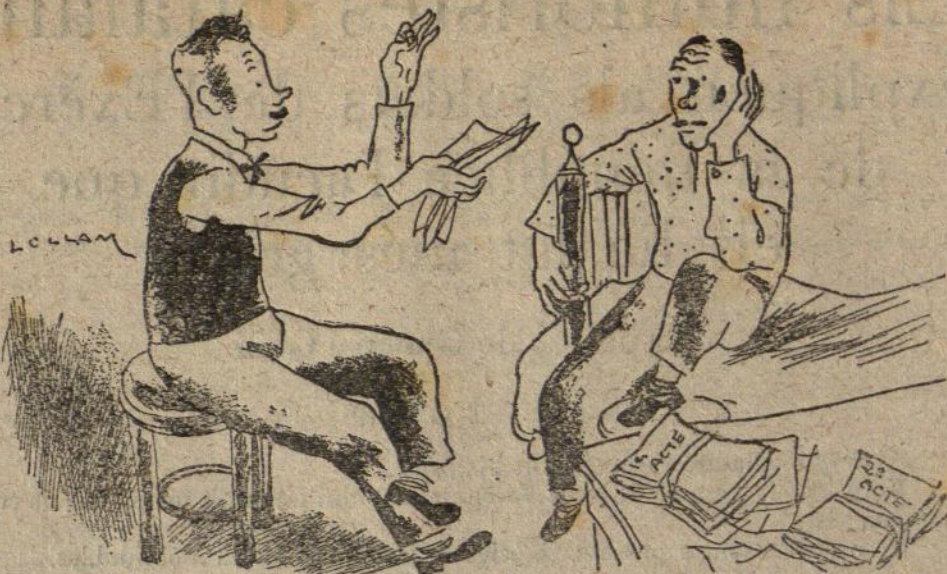
ANUNCI D' APARADOR

«No us deixeu robar en una altra banda».

«Entreu ací.»

CONSELL DE LA CEBA ALS SEUS FILLS

—Si mai veus passar un animal ferotge, en forma d'home, armat d'escopeta, amb sarró de pell i municions a la cintura, roig, corredor i saltaire, no t'espantis pas: és un carnívor. Però si l'home està esgrogueït i feble, i només porta un oïstell i un ganivet oscat com a arma, tem per la vida i senya't, que és el nostre enemic: es tracta d'un vegetarià.

—He arribat al tercer acte, haig de fer morir el protagonista i no sé com.
—Això rai, fes-li llegir els dos actes primers.

L'EDAT DE LES ILLUSIONS

—Si m'ascendeixen ens casarem.

—Sí: i si a mi m'apugen el sou fins podrem divorciar-nos.

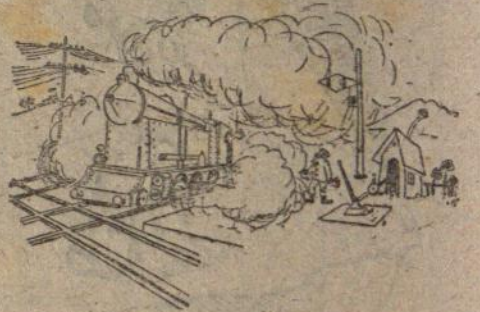
L' OBSEQUI DEL METGE

El doctor N. trameté pel seu criat un present d'ostres a un client amic. I el criat deia tot lliurant-les-li:

—Heus aquí el present del senyor doctor, amb els seus desigs que us causin una bona febre.

BELLA MANERA!

Entre els diversos procediments que s'expliquen per a escriure bé les cartes, hem sentit referir aquest: «Primer s'escriuen les paraules, i després s'hi posa l'ortografia».

—Escolteu, guarda-agulles: no heu pas vist vuit vagons i un furgó que se m'han perdut?

VA FER TARD!

Es una conversa de senyores.

—Com? La Maria és vídua?

—Sí; i tot just feia quatre mesos que s'havia casat.

I següen prenent el te, alegrement, menys la Maria, que acabava de perdre el marit i estava tota afligida. Una nouvinguda reprèn:

—I doncs, s'ha mort, el teu home?

—Aviat farà cinc setmanes.

—I de què va morir?

—De què? Tanmateix sembla que baixés de la lluna: no saps que es va trobar en aquella catàstrofe famosa del tren del Nord, que tothom coneix?

—Una catàstrofe? Ha anat a morir en un accident de ferrocarril, ell que mai no es movia de casa!

—Què hi vols fer si tots som mortals!

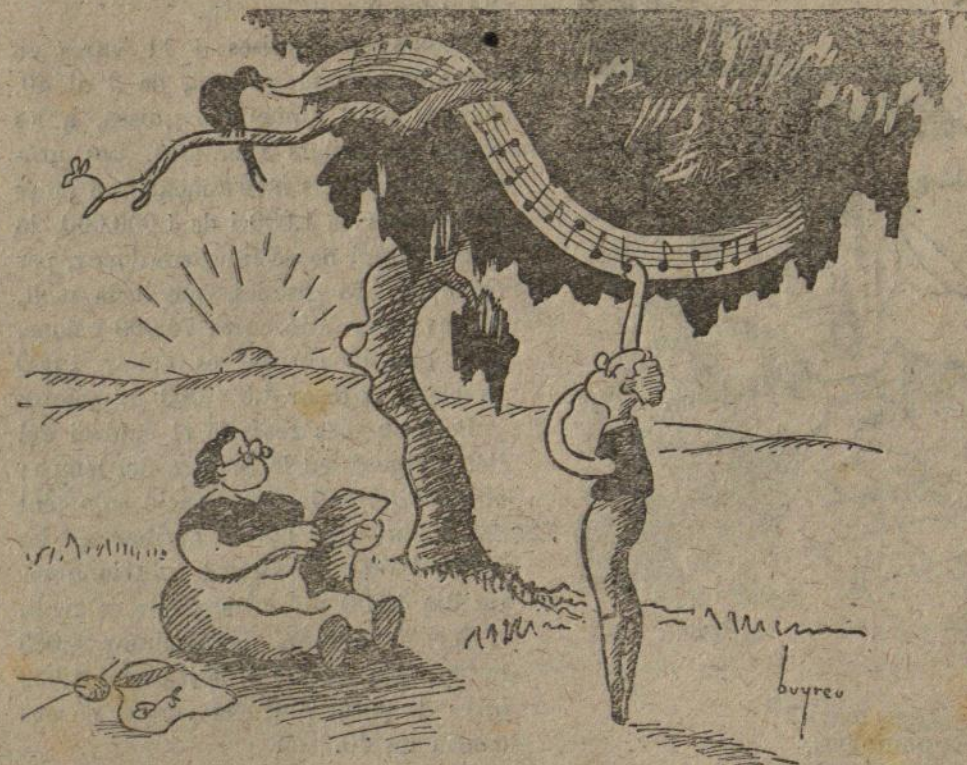
—A part de la desgràcia, però, he tingut sort que la Companyia del Nord ha fet bé les coses. M'ha indemnitzat amb 100.000 pessetes.

—Cent mil, dius?

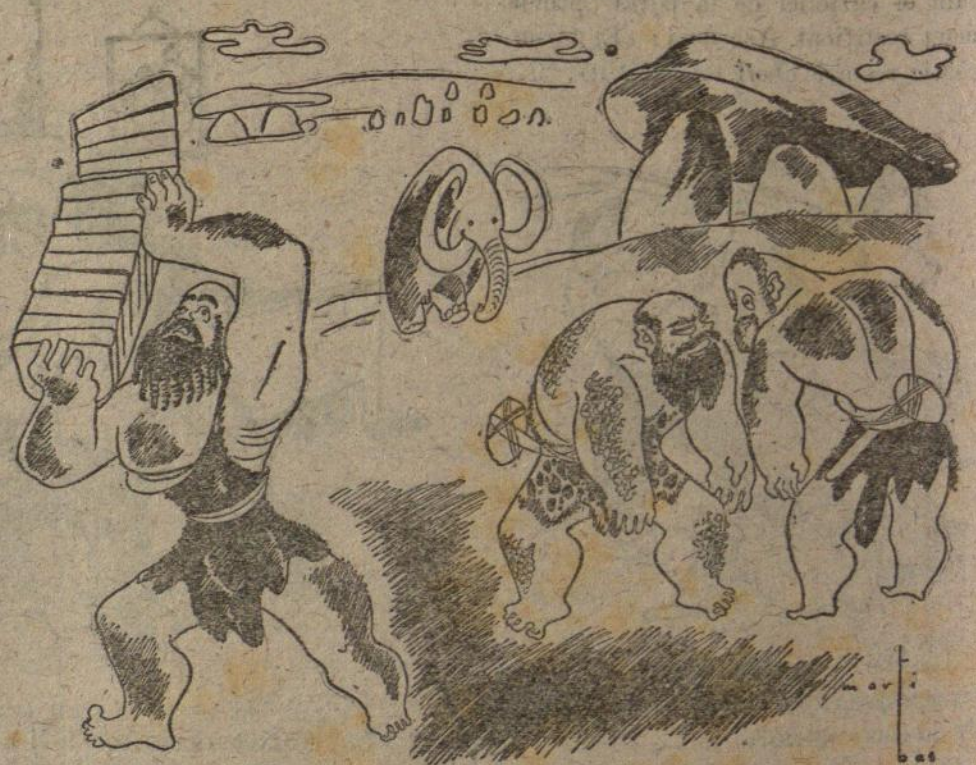
—Ni un centim menys.

I la preguntaire revé de la sorpresa:

—I quan penso que, al meu marit, aquest tren se li va escapar per tres minuts!

—Ai! Em pensava que eren cireres.

—Si ho és de treballador?... Mira, ara s'ha llogat de distribuïdor de prospectes.